

Деся
Филкова

НИЩО
ТЪМНО
СТИХОТВОРЕНИЯ

#ЕСАРТ

София, 2014

На корицата – снимка на Петер Визер.

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и издателите.

© Федя Филкова, автор, 2014

© ИК „НЕСАРТ“ – Милен Миланов, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-954-92697-5-8

ISBN 978-619-152-445-7

СЪДЪРЖАНИЕ

Видения	5
---------------	---

РАЗЦЪФНАЛА МАГНОЛИЯ ПО ЗДРАЧ

Разцъфнала магнолия по здрач	9
Детство	10
Етюд	11
Въздишка	12
Кой се грижи за цветята през зимата?	13
Витоша	14
Внимателно	15
Думи	16
Късно вечерта, мислейки си за лекцията на китайския поет Хъ Сяоджу	17
Дъждовна капка	18
За любовта, за любовта	19
Кафене	20
Оттогава	21
Достатъчно	22
Предпазливост	23
Анализ на тялото	24
Роза на ветровете	25

БЯЛО КАТО СНЯГ
ЧЕРВЕНО КАТО КРЪВ

Автопортрет	29
Рождени цветове	30
Разполовена ябълка	31
Приятел с планината	32

ВЯТЪР ВЪВ ВЯТЪРА

Вятър във вятъра	35
Пламтящо вѐже над смрачаващия се свят	36
Около 2 и половина следобед	37
Посещение	38
Тъмнината, скриваща Бога	39
Разговор	40
Рамото на Спасителя	41
Тя	42
В очакване	43
Разстояние	44
Нагоре, нагоре	45
Пеперуди	46
<i>Кой ще пренесе любовта?</i>	47
Последните красиви дни	48
Възхвала	49
Знаци на съдбата	50
Днес опитай	51

Видения

Вечерното небе изпраща лунни птици.
Като дете от нощните видения се плашех.
Сега това са просто птици. Или видение,
което скоро ще приеме ясен образ.

РАЗЦЪФНАЛА МАГНОЛНЯ
ПО ЗДРАЧУ

Разцъфнала магнолия по здрач

На сестра ми

Веднъж разцъфва през годините
дървото на живота.
Миг, в който
смисълът на съществуването
придобива природен образ.

Детство

Тъмнеят очите ми
от сенки на птици.
Литва сърцето ми,
сякаш изстреляно с прашка.
Кротка земя разчертава
игрите ми,
дните ми –
по цели ноци сънувам небе.

Етюд

Какво наподобява тази странност,
забързана към хоризонта?
Над погледа ми се оформя
древна източна пагода.
Облак? –
материя, с която
въображението ни си играе
и изпълнява нашите капризи.

Въздишка

Вятърът,
последният вселенски пешеходец,
ще премине тази вечер през града.
Празнично го посрещнете,
помахайте му с радост
от прозорците на вашите коли и къщи,
оставете бузите ви да погали
и в косите ви,
в душите ви да всее малко смут,
не се плашете,
само лекичко ще ги разбърка,
за да трепнат,
после бързо ще се шмугне
там в последното дърво
на края на града
и ще въздъхне
с истинска вихрушка,
нали е вятър.

Кой се грижи за цветята през зимата?

Всички градини са в сняг.
 Ние в трамвая седим.
 Зад мен женски глас
 дава телефонни напътствия:
 прибери мушкатото от балкона на топло,
 заема място колкото коте, но не мърда,
 нагоре расте, червено, усмихнато...
 Момиче пред мен
 също говори по телефона,
 разказва,
 че сънувало лятна поляна
 и за пръв път видяло на живо синчец.
 Върху заскреженото стъкло на прозореца
 с ръкавица се опитвам да напиша
 СИНЧЕЦ,
 но трамваят се олюлява и спира.
 Буквите се разбягват.
 Ние след тях.

Витоша

Наблизо горе снежна планина.
Единствена опора на града
при толкова несигурност тук долу.

Внимателно

*Към тази планина студена
тъй е странен пътят...*

Ханшан

Изминалата година е гранатова брошка.
Меко проблясва върху ревера на есента
и иглата е впитана не в плата, а в плътта.
Моля те, изкачвай внимателно студената планина!
Дните в низкото сами се търкалят един след друг.

Думи

Безформени, бодливи думи.
От пръстите ми капе кръв.
Усмивва се
бодливият, безформен кактус,
разцъфнал с нежен цвят.

Късно вечерта, мислейки си за лекцията на китайския поет Хъ Сяоджу

*по време на пълното лунно затъмнение
на 15 юни 2011 г.*

Китайското дърво мечтае
да размени листата си за птича перушина,
след птиците да литне.
Тук в София
желанията за метаморфоза са подобни:
измореното ми тяло иска да се скрие,
да се размени с луната,
цялото в небесна сянка да потъне.

Дъждовна капка

Дъждовна капка е есента.
Блести върху бузата на мъжа,
той с топла длан я прикрива –
не бива никой да мисли,
че плаче.

Просто крачи в нощта.
Не се извива никакъв вятър,
не се задава никаква буря –
небесният навес все още
е цял-целеничък.

За любовта, за любовта...

Извън присъствието ти търся смисъл.

Ще питам славея

за извора на песента,

която срещу небето пее.

Кафене

Не го познавам.
Но мога да го гледам с часове.
Профилът му ме привлича,
цялото му тяло,
надвесено над книгата
като над кладенец.
Какво ли вижда долу?
С мастилен дъх
дими кафето.

Оттогава

Тъмен и дълбок като зеница,
 облакът прозореца ми блъсна,
 някъде в сърцето ми се сгуши.
 Искал да престане да се скита,
 искал бил при мене да остане.
 Аз се съгласих, но оттогава
 мълния заплашва да ме пръсне.

Достатъчно

Не ми е достатъчно само да зная,
че някъде той живее щастливо.
Но какво е достатъчно?
Искам ли всъщност всяка сутрин да виждам
как той замислено се навежда
и как нетърпеливо си връзва обувките?

Предпазливост

Сенчица, нищо тъмно –
 твоя случайна дума.
 Трябваше да махна с ръка,
 но още я стискам в шепа –
 да не би и аз да я кажа случайно.

Анализ на тялото

Сънувах:

попаднах сред множество,
той също беше там,
срещнах уверения му поглед,
но нищо не трепна в мен –
беше един от тях.

Проправих си път.

Продължих навън.

Тялото ми се движеше толкова леко
без мисълта за него.

Роза на ветровете

Между не и да,
каква безкрайна роза на ветровете,
твърди Кортасар,
сякаш ни е следвал с мастилените си думи
още от първия миг:
когато тръгна към мен,
когато тръгнах към теб
и оттогава
ти и аз,
не и да,
да и не
и от всички посоки
и от всички страни
вятър, само вятър.

– Защо никой не се обляга на мен? –
недоумява разцъфналата роза на ветровете.

БЯЛО КАТО СНЯГ
ЧЕРВЕНО КАТО КРЪВ

Автопортрет

Генко Генков

Как продължаваш, когато съдбата ти надене
насилствена маска и скрие лицето ти?
Знаеш, че не приличаш на себе си – самият ти
потреперваш, когато се видиш в очите на другите
и си друг, но и единственият, който помни
как си изглеждал. Какво е да не те мислят за теб?
В отговор – заедно с кожата смъкната маска –
кървави скули върху черния фон на подмяната.

Рождени цветове

Иван Георгиев-Рембранда

Сякаш от дъно на море изплува образът ти –
с подпухнало лице като удавник,
с очи, изскочили от орбитите,
изгубили рождения си цвят
и придобили зеленикавата ярост на извечната вода.

Прииска ми се да те погаля –
пръстите ми спряха в купчинка боя.

Разполовена ябълка

Димитър Казаков-Нерон

1.

Сърцевината на разполовената ябълка
е като всяка друга сърцевина –
невидима.

Можеш ли да нарисуваш нещо,
което е невидимо?

– Мога – казва той, -
но първо ще изям ябълката.

2.

Сърцевината на разполовената ябълка
привлича като утроба –
жената до него леко потръпва.

– Само ще те нарисувам – казва той,
и се размива във всички цветове на палитрата.

Приятел с планината

Маргарит Цанев-Марго

Януари. Ранен следобед. Планината
все още се вижда. Но вятърът притъмнява
и къщите на малкия град заблестяват –
трохи сред снега, подхвърлени
от щедра ръка. Ти бавно изкачваш
стръмната улица. Всички врати
от всички страни са толкова здраво залостени
с пресли, че не можеш дори у дома
да се завърнеш безшумно и безшумно
да оставиш на прага уморената си душа.